

Ю р і й О. ТАРНАВСЬКИЙ

ЖИТТЯ В МІСТІ

п о е з і ї

Об'єднання Українських Письменників
„СЛОВО“

НЬЮ-ЙОРК

1956

diasporiana.org.ua

George O. TARNAWSKY

LIFE in the CITY

P o e m s

Обкладинка роботи О. Л. Вороневича

UKRAINIAN WRITERS ASSOCIATION

S L O W O

N E W Y O R K

1956

А Ф О Р И З М И

хто ти?
я хочу бути щасливим!

нащо ти живеш?
каміння теж лежить на дорозі!

чому ти живеш?
каміння теж лежить!

І. МІСЬКИЙ НОКТЮРН

зорі
(їм остогидло жити)
кидаються з висот
вниз,
і тільки їх блискучі тіла,
мертві вже тіла,
вдаряються об край неба

о, безумні,
а ми живемо на землі
і не нарікаємо!

а місяць
(самітний пустельник
блукає в просторі)
розсуває руками хмари,
як спомини,
і шукає надхнення
серед бруду
міських смітників:
гляне на землю
і сховає лице в хмарах,
вражений голою,
брудною правдою

о, романтику,
а ми проводимо тут
ціле життя!

2. С А М О Т А

самітний гітарист
під плоским небом,
який плаче звуками
круглими, як сльози,
людина в юрбі,
серед поту і жовтих звуків,
двое в м'якому ліжку,
які доторкаються білими животами
і снять різні сни,
чи я,
ідучи вночі,
а мої кроки,
як магічне слово,
повторюване безупинно

що є життя,
як не будинок,
повний пустих кімнат

3. Л Ю Б О В

моя любов
банальна,
як смак банана
в роті,
та я мушу
цілувати
холодні уста
моеї дівчини,
доторкатись пальцями
її шкіри,
як цитрина, твердої,
і казати:
я кохаю тебе!
бо я людина

4. ARLETTE

О,
Arlette,
чому твоє тіло біле,
як мило,
і чому твої слова
звучать, як вода
на твердий камінь,
і ти говориш
про щастя
і про сміх,
але в твоїх устах
є біль,
як і в моїх.
О,
Arlette

5. Я

я не поет,
бо мої слова грубі,
як поліна,
і не мистець,
бо мадонни німі до мене,
як чужі фотографії,
і не філософ,
бо не можу читати
ні Канта,
ні Декарта

але коли ніч
і коли пече мозок,
що мені робити?

(коли б я вмів ходити на голові
— я ходив би)

6. BLUES

(після про сук)

твої очі,
як тепла вода
на моєму обличчі,
моя,
твої очі
чому сумні,
моя,
чому?

мої очі сумні,
як тепла вода,
бо ми розійдемося:
ти у смерть!
а я у смерть!

7. М О Р Я Ц Ь К А П І С Н Я

(півка кро радість)

бо заки вода
чорною гадюкою
наповнить наші уста,
ми будемо мріяти
про тепле ліжко

ще!
жовтого пива
долий нам ще!

щоб розіллялись
наші серця
хвилями
і щоб пісня
вітром
рвала волосся,
і щоб забулися
думки
про тепле ліжко
і про чорну смерть

ще!
жовтого пива
долий нам ще,
щоб ми сп'яніли!

В. ПІСНЯ МІСЬКИХ ДІТЕЙ

сонце,
сонце,
поцілуй наші руки,
засвіти наші очі,
загрій наші тіла,
бо наші матері сплять
в брудних ліжках,
як повії після важкої ночі,
бо наші батьки працюють
серед божевільних машин,
забувши нас, і навіть свої імена

сонце,
сонце,
світи нам ясно,
щоб ми пустили коріння
в мертвий череп асфальту

9. Ж А Л І Б Н А П І С Н Я

тебе немає серед хвилини, годин і днів,
як немає вчора чи сну, який пригадався,
дні волочать тіло, прив'язане хвостами,
поволі по дорогах, не оглядаючись

небо стає брудним і чистим,
люди проходять вулицею, не думаючи,
дні ідуть довгими рядами,
положивши один одному руки на плече

ти був(-ла) сміхом, дрібними бажаннями,
дивлячись на неважні речі,
ти був(-ла) жива, дивлячись в глибину віків,
а смерть не існувала, як казка

тебе немає серед днів і наших тіл,
твій голос стає блідим, як старе чорнило,
на вулицях живуть люди
і дні ростуть між тобою і мною

10. ВЕЧІРНЯ ПІСНЯ

сліпне небо,
а будинки прозрівають

як сумно числити зорі,
мокрі, що втікають із пальців

чому я сам,
із крижаними руками? `
чому я не вийду на вулицю,
де капають люди?

сліпне небо,
а будинки прозрівають

як сумно вмирати,
думаючи про життя

11. A SPIRITUAL SONG

(релігійна пісня)

Голос:

людина є з піску,
о, з піску і з води,
Він сотворив її,
бо йому було сумно
серед зелених дерев
і червоних птиць

Хор:

Він сотворив людину
з піску і з води,
бо йому було сумно
серед червоних птиць

Голос:

людина є сама
між землею і небом,
як голос бубна є вночі,
бо вгорі є добро,
а внизу є зло,
а людина є посередині
з піску і з води

Хор:

людина є сама
між добром і злом,
як голос бубна є вночі,
як місяць є вночі

Голос:

людина має дні,
о, довгі дні,
дні довгі, як краплі дощу,
людина має дні,
але і хмари висихають:
одного дня людина
обернеться в пісок без води

Хор:

людина має дні,
короткі дні,
людина помре
і висохнуть дні

Голос:

а на суді,
на білих хмарах,
на суді,
які шукали --

засміються слізьми,
які не шукали,
заплачуть слізьми,
на останнім суді!

Хор:

радуйтеся,
які шукаєте!
збудіться,
які спите!

12. FLORES PARA LOS MUERTOS

I

не співайте мені пісень,
які пахнуть зів'ялими вінками,
голосінням скрипок крізь воскові пальці
не будіть мене,
не світить квітами свічок
в мої скляні очі,
бо я не можу знести запаху костей
під втікаючою шкірою,
бо мені ввижаються сумні похоронні ритуали

чому хвости цигарок
говорять до мене про урни?
чому стіни кімнат
говорять до мене про труни?
чому обличчя інших
сміються до мене черепами?
чому пісні гітар
співають про мою смерть?
я знаю,

я згубив своє тіло
в натовпах спітнілих днів,
сливковою тінню
я падаю на картки доріг,
(о, як синію я!)
на обличчя інших
(о, як синію я!),
не лишаючи сліду,
несений вітром, як голос,
я пролітаю вулицями,
зачіпаючись за гострі щоки будинків,
роздираючи себе на стрічки
(о, як співає моя тінь,
як мелодійна поверхня шовку)

вітайте,
я прийду до вас,
не ламаючи тиші,
я ляжу, як квітка між вами,
стята квітка,
із слизькою рідиною на обрізаних ногах,
вітайте,
я є один із вас,
недалекий і нешешокірний

II

я мусітиму піти колись
одного гарячого пополудня,
вдягнутий в чорний дещо тісний одяг,
із китицею білих квітів,
і запалити їх на ваших гробах

я сидітиму довго на теплих кам'яних спинах,
із прив'ялою пам'яттю, коливаючись в повітрі,
не думаючи ясно про вас,
але будучи разом з вами
я проходитиму висохлими річками доріг,
читатиму уважно монотонні вірші ваших імен,
очима чи пальцями, і устами,
ховатиму своє обличчя від очей неба,
затикатиму свої вуха від язиків життя

під кам'яними обкладинками
ви лежатимете нерозкриті,
як значіння деяких неясних слів,
прислухаючись до шелестіння мого язика,
до монотонного співу моїх ніг,
прощаючись зі мною і дещо злобно кажучи:
до побачення, молодий чоловіче

Ш

не тужіть,
як болем, тліючим десь глибоко,
як призабудим поличником,
не тужіть за рухом і холодним волоссям вітрів,

лежачи в тілі землі
із жахливою усмішкою в зубах,
не тужіть

ви знаєте про молодих мужчин,
які божеволіють в холодних кімнатах,
які вішають свої тіла,
як покірні чорні плащі,
ви знаєте про молодих дівчат,
які люблять літати з вікон високих будинків,
наповнивши яму грудей повітрям
і зробивши очі білими, як яйце,
ви, врешті, знаєте скриті постанови,
що шепочуть запорошеними устами,
тихо, як підошви на піску

ІЗ БОРОТЬБА З СИНЯВОЮ

серед гладких днів
із синіми щоками,
із дрижанням в повітрі звуків,
як ангелів,
із м'яким ogrиванням холоду,
який топиться в серці,
який зникає
перед жовтим теплом,
родиться бажання ніжності,
як м'якого вовняного шалю
на болюче тіло,
і я сиджу довго в кріслі
з лицем, як сине вікно:
я, шукаючий ніжності,
я, червона рана

пророки говорять про тепло,
але я ще не доріс,
пророки говорять про спокій,
але я ще не доріс,
пророки говорять про поезію,
але я ще не доріс

я відриваю лице від вікна,
я здираю шаль з худої шиї,
я сміюся з соковитости серця,
з недоречного кольору моїх очей:

я, божевільний,
який ловиться руками за бритву,
щоби не доторкнутися теплої руки

і що,
хіба можна закрити очі і не бачити,
коли видно крізь тонкі повіки очей,
хіба можна заткати вуха і не чути,
коли звуки просякають крізь шкіру пальців,
як кров крізь білу марлю:
хіба можна!

а все ж,
синява м'яка і тепла,
і добре було б могли
лежати біля жовтого вогню
і цілувати білу руку
і говорити про дітей

о, дозволь собі, ти!
ні!

14. П У С Т К А

рожевим плачем немовляти
родиться ранок:
з голубої мряки
тече його крик,
а мені байдуже,
бо моє серце,
як біла тарілка,
і я доторкаюся свого тіла:
чи не холодне воно?
чи я не ілюзія чогось?
чи я ще є?

і я не дивлюся в темряву майбутнього,
як філософ, який шукає,
а просто встромляю руку туди
і знаходжу чого шукаю:
(плиткий кружок води),
і чомусь перебираю в пальцях
фальшиві монети днів, які будуть,
і нервово слухаю їхнього розбитого дзенькоту,
не знаючи чому це роблю,
роблячи це не як філософ,
який шукає

а коли, врешті,
я примушую себе
підвестися
і робити речі,
які є непотрібними,
і яких я не розумію,
в моєму черепі
в'ється білий дим
не як гадюка,
а як рештки зіпсутого повітря

і коли ненароком
я гляджу крізь вікно,
я бачу, як тліють дні
стіжкуватими купами попелу
і як лижуть небо
ліниві язики димів

15. І Л Ю З І Ї

словами, які пахнуть фіялками
і скляною росою,
говорять поети
про радість на обрії
і, коли ніч на небі,
водять по ньому очима,
як пальцями по зеленому склі,
поети,
які пахнуть фіялками
і музикою слів

і ще дівчата
з білим, як горіх, тілом
і твердими грудьми
співають про любов
хоч не устами, та запахом волосся
і гарячими снами
і зідханням
і блиском зір в очах,
про вічну любов!

і ще інші,
які з кам'яними устами

і замерзлими очима
не відчують тіла
ні запаху днів,
а бачать тільки,
як ніж, лінію цілі
і твердо котяться,
а не говорять вже,
лиш котяться
— ще ті!
та що,
коли під вікнами
ходять слизькі фігури
з блідими від льохів тілами
і навіть не співають,
і навіть не хочуть,
і навіть не знають
(як знають такі, як я
про пустелі сухого океану
і про байдужу розпуку холоду),
та що,

коли вони і є образом
і мене,
і поетів,
і дівчат,
і тих
з замерзлими очима

16. ГІМН МІСТУ

I

я співатиму тобі гімн,
місто рожевих пірамід,
місто дірявого неба,
місто життя на дорогах
і в кімнатах помешкань
і під землею
гонитвою драконів
з зеленими очима

я співатиму тобі гімн,
але хто знає,
чи тихо, в серці,
думаючи що,
я не проклену тебе
за те,
що ти зібрало
в невидимі мури своєї в'язниці
мільйони світів,
мільйони тіл,
які горять,

які кричать,
підсвідомим бажанням,
за те,
що ти довгими роками
дуриш їх надією,
дуриш їх можливістю,
простягаючи коротку руку
з місячних просторів,
за те,
що забираєш їм правду з рук,
що не даєш їм відчутти гарячу кров
у холодному, як тісто м'ясі,
за те,
що робиш їх рабами,
о, велике місто
рожевих пірамід
на синіх пісках неба

II

ти є велике,
ти є безсмертне,
твое тіло
зв'язане чорними жилами
і залізна кров пливе в них,
і залізна воля дзвенить в них,
і в тебе немає часу
на відпочинок,
ні на розвагу:
ти скалиш до неба
вогняні зуби,
плюєш йому в обличчя
димами сажі,
не даєш йому ні спати
ні мріяти,
дзвонячи своїми сталевими щелепами,
і серед ночі
впиваєш його рожевим,
як кров, вином
і штовхаєш його в танець
дзенькотом мідяних тарелів,

плачем саксофонів,
реготом трубок,
цинізмом фортеп'янів,
і смієшся з нього
з презирством
і з погордою
о, геройське місто
божевільного реготу
божевільних людей

III

ти народилося
серед гладкої тишини,
серед океанів спокою,
купаючи свої ноги
в блакитних очах річок
і морів,
і твоє невинне тіло
налилося кров'ю
і ти стало красунею
з тонким станом твоїх будинків,
білими руками твоїх бульварів,
променистими очима
твоїх світел,
і мільйони людей
прийшли до тебе
і поклонилися тобі,
і принесли тобі у жертву
слизькі від крові серця в грудях,

і впали білим папером перед тобою,
забувши про себе:
любуючись своєю красою,
надіючись на твою любов,
о, прекрасне місто
мільйонів невірників
на синіх пісках неба

IV

пройдуть віки,
і земля наповниться білими кістями людей,
і моря наповняться білими кістями риб,
і небо покриється чорними хмарами сажі,
і зтихнуть легенди про людей,
які жили під небом,
які жили спокійно,
не бігаючи,
і не спішучись,
які марнували час,
тримаючи його в роті довго,
смакуючи його густу, як олія рідину,
любуючись його теплом в стравоході
і в кишках

пройдуть віки,
а на твоїх дорогах ходитимуть манекени
з годинниками в грудях

і з картками паперу в мозку,
і в повітрі літатимуть блискучі птиці,
і вітер свистітиме на їхніх дзьобах,
а ти будеш могутне:
ти покриєш круглу голову землі струпом,
скуєш гладкі океани сталевим льодом
простягнеш тонкі пальці в темряву всесвіту
і ростимеш даліше
о, ти велике,
о, ти могутне,
о, ти безсмертне
місто
смертних людей

17. НЕ ДІЛІ

1

серед в'язниці життя
неділі, як келії-одиначки,
пригадують про мури,
про самоту, жаль і кару,
про мрії, які втекли водою,
як неминучі години промов
повчальних, незносимих,
які приводять до божевілля
своєю впертою глупою настирливістю,
своїм безконечним джерелом падання
тяглими краплями часу

II

в неділю життя пустіє від руху,
від машинального способу, який необдуманий,
від довгих тіней на роздоріжжях,
коли сходить і заходить сонце,
в неділю люди сплять,
сидять у м'яких кріслах, наслухаючись
як останки бажання виходять
крізь пори дірявої шкіри
нудким запахом кадил,
наркотичними нитками диму,
в неділю серця холонуть:
вбирають у себе холод
голубих небесних тарелів,
стін кімнат і облич рідних
і в середині видніє правда,
забута серед речей буття,
як дорогий камінь, сіяючий серед шмат,
як дорогий камінь, твердий і холодний,
в неділю гаснуть надії
і чорнилом наповняються
рідким, терпким, чорним
думки людей

III

в неділю наповняються кінотеатри
чорним волоссям людських голів,
теплою темрявою поту,
зіпсутим повітрям, від якого болить голова,
в театрах живуть актори
іменами і тілами інших,
скрипалі плачуть скрипками,
в бібліотеках книжки
наставляють під порох тіла,
гріючись до тихих вікон

IV

о, прийдуть після пісків століть
свіжі, як помаранчі, дні,
і потечуть у небо
водоспади вогняних морів:
які кипітимуть, розіллються і покриють
чорні долівки небес
рожевою рідиною,
і гладкою стане поверхня,
де були гори, ріки, міста,
і виростуть вітряні, просторі оселі
нових здорових людей,
з дорогим каменем правди,
гострим, твердим, ясним,
сіяючим в серці

18. І С Н У В А Н Н Я

I

ковтаючи білі язики доріг —
широкі, довгі, безконечні,
я проходжу вулицями життя,
як велетенський рот, відкритий і німий,
який не знає про своє існування,
який ковтає тільки тому,
щоби заповнити печеру темряви,
як безконечний голод,
який втягає в себе тріски докільля,
захлинаючись, як вир, чи порожнеча

II

мої дні помальовані фарбою,
яка лишає смак життя в роті,
як у людини із хворими легенями,
чи шлунком, який гниє, чи зубами,
і вони починаються ранком, а кінчаються ніччю:
непомильно, точно, байдуже,
і спонукують мене думати,
повертати клубки вати в мозку
і шукати відповіді на питання,
які є частиною мене,
які тримаються мене,
як шкіра, чи сорочка рани

але їхнє непомильне повторювання,
їхнє математичне підтвердження себе,
їхні безконечні ряди,
як ряди цифер на папері,
як ряди комах з порожніми тілами,
зроджують у мене,
в мозку і в устах,
переконання про правильність моїх думок,
про непотрібність думання і блукання
і шукання місць, де не пахне життям

III

але я ходжу даліше,
часами навіть забуваючи про життя:
ідучи, як годинник,
який стоїть на одному місці,
але іде підлогами часу,
ідучи, бо він є годинник,
я іду даліше,
несучи своє ім'я на тілі,
як пашпорт з відтиском пальців,
як маску, яку не можна здерти,
бо пустила коріння в тіло
і зрослася з ним,
як зростаються два куски металю,
я іду несений водою
повільних людських тіл,
яких я доторкаюся
плечима, животом і руками
і яких я люблю,
як любиться сина, батька, чи брата,
як любиться себе, коли важко бути

IV

я прийшов з молочних днів дитинства,
довгих, неясних, фантастичних,
несучи в руках рожеву квітку бажання,
горіючу лямпадку наївної молитви,
але, забувши розлогі країни,
випивши глибокі моря,
з'ївши довгі язики доріг,
я усміхнувся тихо і не пристанув,
несений водою теплих тіл,
їдучи, як мертвий годинник,
з ім'ям людини на обличчі,
з бажанням людини в грудях

19. О Д А Д О К А Ф Е

О. Л. Вороневичу

I

о, тепле місце відпочивання тіла,
де можна розвісити мокрі полотна шкіри,
висушити на вітрі сухих але ласкавих хвиль
піт втоми, ноги поставити, чекаючи
аж біль стече на долівку тихим скимлінням ножа,
за склом, в синьому світлі неба боротимуться
ще деякі:
на ґратах каналів лежатимуть мокрі безголови
трупи,
відходитимуть останки бунтівників
із без'язиким, німим прапором, але не розчаро-
вані
о, місце відпочивання сухих, як горіх, півкуль
кучерявого мозку,
де можна, залишивши поле бою, оглядаючись,
перестати бути винним, дряпанним, ссаним
всередині,
де можна майже заснути із ротом повним смаку
молока жовтих грудей південних овочів,
де можна плакати приємними слізьми,
які течуть, як роса із фіялкових очей,

де можна принести богові щастя
дві монети в жертву, замінити за
дві хвилини літнього спокою

о, святине немаючих святинь,
ти приймаєш в свої теплі долоні
сповідання залюблених і розчарованих,
слухаєш віршів поетів і крикливі розмови
філософів і мистців з чорними бородами,
ти пригортаєш їх до теплого твердого живота,
прикриваючи великою долонею,
гладячи їхні спини і гладке волосся,
о, мати ридаючих сиріт,
ти віддаєшся бажуючим, як дешева повія,
продаєш біле тепле тіло
молодим, що шукають наповнення,
і лишаєш їх спокійними і повільними, коли
відійдуть

II

в ледяних ротах висить чорна ніч,
що смакує, як ніч тропіку,
що нагадує язикові
дихання, як в сполуці двох там-тамів

синім язиком співає цютлива музика,
картини вже не снуються в черепі танцюючими,

лиш наростають тоді неясні хотіння
і знову цютливо плаче теплою кров'ю серце

о, плач, кволе боязливе серце:
я є усміхнено-задоволений болем,
плач, серце, в святині спокою,
де крізь сині вікна видно життя

20. ДУМКИ ПРО МОЮ СМЕРТЬ

I

думати про смерть
тілом, яке росте,
яке повне густої крові,
як абрикоса чи кавун,
шукати серед цифер
абстрактних років,
що не мають значіння,
років, які не будуть,
але які можуть бути вимовлені,
як велетенські суми грошей,
треба бути хворим або холодним,
який не встромляє мокрої руки,
непевний, чи знайде шорсткість паперових
листіків,
із неясним страхом про порожнечу

треба будитися лиш тілом серед ночі
і говорити: я не хочу, я не хочу, я не хочу
відчувати всесвіт обмеженої краплини
з натягнутими поверхнями рідини
і вдивлятися довго і відчути
мікроскопічність амеб, яких не видно,
і зрозуміти аналогічно
безмірність одного дня

є зовсім нормально і логічно
нетерпеливитися і кусати шкіру
і боятися про недостатність часу,
який заспокоює спрагу

але вдумавшись в ривчак мого мозку,
оглядаючи звичайні вчинки людей
на берегах морів і басейнів,
на плечах доріг, в ліжках і в поїздах,
я навчився відрізнати смак,
не знаючи його назви:
я відчув, що спрага не всесвітня
і що неясне бажання одного пополудня
вміщає в собі скарб
нерозв'язаної таємниці

дивлячись на абсурдні цифри
з довгими чужими прізвищами,
від яких в'яжеться язик,
родиться почуття жалю
одного осіннього пополудня

II

атлети вилітають в небо
краплями снігу в очі,
махаючи недорозвиненими крилами,
голими рідкими руками:
в мільйонах грудних кліток
стискається тепле повітря
і відбувається процес лету і слави

мені властива необґрунтована заздрість,
косооке бажання бути першим,
я люблю бути частиною світу,
щоби світ був частиною мене

я люблю жити довгими томами вчинків,
які пов'язані в одну лину,
які тягнуться, як весна, дозріваючи,
які насичують товщем стравохід,
серед яких немає відступів
і не видно навіть набоки

тоді я розумію будинки архітектів,
купівлю гарних суконь
і завзяті обличчя хлопчаків,
тоді я провітрюю пом'яті груди,
від яких пахне нафталіною і молями,
і загоряю на сонці серед дівчат,
і цілую їхне тіло білими зубами

як добре жити серед вітру
і пахучих хвиль спідниць,
чи літати атлетом в небо,
чи навіть надувати груди повітрям
і бути заздрісним з іскрами в очах!

сміючись, я зустрічаю похорони,
ждучи на брамах парків,
цілуючи радість волосся
і не розуміючи жалібних барв,
але вночі я мушу будитися,
дихати важко з криком, замотаним в устах,
і слухати пручання серця
в пальцях ребристих грудей

липке тіло порожнечі
лежить тоді біля мене
і мене ссуть думки:
неясні, але про похорони

III

я є сам
серед людей і книжок в бібліотеці,
серед задуманих, вразливих на кроки,
коридорів,
ковтаючи сухі куски хліба,
пишучи з закритими очима

на гамірних роздоріжжях я стою
чи під високим небом,
чи серед тонких дерев миршавих парків,
питаючись, чи знає хтось
про образи в моїх очах,
про вітер під моїм одягом,
про гарчання голоду в шлунку,
не словами я питаю себе
про необхідність моїх думок,
моїх слів і повітря, яке зуживаю,
про важливість простору, який займає
густими тканинами і теплом мое тіло

я можу піти в кіно,
читати книжку, чи не думати,
я можу сісти в поїзд
і від'їхати в голубий тунель,
я можу кинутись під авто
і, почувши зойкіт гуми і гарячого металю,
перестати існувати,
як залишити непомітно кімнату

IV

вечір горить синім полум'ям,
холодним, німим, присипляючим:
хемічна реакція одного дня,
оксидація життєвого прагнення

з високих веж, де годинники,
падають самітні години,
деякі сумують очима,
проходячись під зеленими світлами

я розумію байдужі закони природи,
неминучість їхнього здійснення,
я розумію абсурд відчувати в грудях:
про центр всесвіту, вічність і важливість,
почуття Я, як кружляючої планети,
про безперечне призначення до цілі

але можна стати глухим
до протяжного безконечного звуку,
організм перестане нотувати
і пересилати в мозок вістку,
можна, будучи таким, жити,
заробляти на хліб і женитися
і навіть бути щасливим
блідим наївним щастям

але мені властива
сама оця меланхолійність
хоч не хворої, та чутливої людини,
яка водить її по бульварах,
під голубими парасольками вечора,
я роблю вражіння від'їжджаючого
в далеку запорошену подорож,
кидаючи рожеві рожі
за залізним парканом і дружину
заплакану, з обезформленим обличчям,
я прощаюся і з стрілками годинників,
зеленими лавками і білим камінням доріг,
із привичками, які набуті роками:
бути разом з людьми і зацікавленим,
я побуджую, немов навмисне, жаль
через неминучість остатися віддаленим,
бути, як постать в парку
кам'яного невідомого генерала

вечір завжди
має негативний вплив на людей
і чомусь спонукує їх
думати про старість і часами про смерть

V

я мушу признатися, що люблю,
дещо підсвідомо і суворо,
вставання ранком і руханку
і навіть повні таємниць дні,
я люблю біль в м'язах і здорову втому,
яка штовхає в свіжий короткий сон,
я мушу признатися, що люблю
навіть місто і розмоклі обличчя негрів,
і навіть холод і голод і невдачі
і біль і ампутацію кінцівок,
я навіть люблю оту непевність і
відповідальність,
яка іде з життям

я часто говорю такі слова,
немов молюся до мертвих карток паперу,
немов думаючи, що хтось вимовить
слово, на яке чекаю

21. МАЛА ОДА ДО ЖИТТЯ

... навіть, прочитавши пригноблючі книги
із сірими гадючками отруйних рядків,
навіть хворий від нудного способу,
який є порожній і не дає надії,
навіть, передумавши себе
і зрозумівши правду, як смерть,
мене рятують неглибокі вчинки

я мушу співати, програвши, оди життю!
воно тримає мене легко, майже безсильно,
але я остаюся далі, щоб бути випитим

мене рятує спрага тканин мого тіла,
голодне бажання, неясне, як у самців:
круглі рухливі форми надають моему життю
поштовх, як більярдній кулі

як смішно, що вищим від думок,
від переконань і славних філософів
є гарячі блискавки на животі,
нерідне бажання помножити себе

я марю, не мозком, а цілим тілом
про тепло серед трав волосся,
як в жовтій нишнокосій савані,

як в тіні сонного пополудня,
тоді, спонуканий спекою на поверхні тіла,
я забуваю про смаки і переконання,
я є як річ, призначена до щастя

22. ПІСНЯ ПРО СЕБЕ

I

в моїм черепі,
як в жовтій кам'яній горі,
печуть своїм холодом,
своїми гладкими, як лід, тілами
двоє очей, як дві замерзлі краплини сліз

ними я бачу смуток диму і попелу,
людей з роздертими чорними, як гроби, ротами,
що всміхаються до мене глухою мовчанкою,
віють вітри, чешучи волосся кістляних дерев,
часами чвалають пожежі, і знову вітер
чеше (вгору) їхні руді жіночі гриви,
небо хвилюється кругле боязке, як море,
на березі його лежить земля:
піском, білими сумними словами

я іду нею, слухаючи грання вітру
в тонкім волоссі, і від тих гострих звуків
сочить солодким соком мое тіло,
в моїм черепі, жовтім при сході сонця,
печуть замерзлі очі, круглі, як скляні сливи

в яму мені падають оті картини,
безвартісні чи дорогі, повні звуків,

наповняють мою печеру музикою,
як струями різнобарвних стрічок,
мій рот тоді грає, відкрившись
як фортеп'яно, повний білих зубів,
меланхолійну стару мелодію,
глухий до нових мотивів,
грає, як зіпсутий грамофон,
повторяючи кусок мелодії,
повної туги, без слів

II

я читаю про далекі острови
з білими лезами піщаних берегів,
серед моря, як хмари в небі,
там ростуть повні води овочі,
співають пахучі небом птиці,
купаються дівчата в чорнім волоссі,
полощуть свої зуби свіжими піснями

ранком там виходить купатися сонце,
непорочне, як дівчина, сніжне,
дрімають, положившись на піску, хвилі,
сплять ще, дихаючи рівно, молоді пальми

день проходить непомітно, як рідний,
є довго приємним гостем,
і, коли відходить, не залишає туги,
бо каже, що прийде завтра

під вечір, співають всі, не сумно,
здорові, теплі від купання в сонці,
на небо тоді виходить місяць
і дивиться залюблено в дзеркало

тоді можна довго лежати на м'якім піску,
можна вирвати язик нудьги із серця,
можна танцювати під віршування бубнів,
трясучи грудьми і руками

але я навіть не мрію про острови,
я надто прив'язаний до своїх кімнат,
і навіть, коли читаю про них,
я відкидаю скоро з кислими устами книжку

III

мене печуть кулі моїх очей,
мене ріжуть тонкі, як волосся, звуки,
мій рот співає багато пісень,
кличе, як мулла, до думання,
до боротьби за світло —
себе і інших, що сплять

серед зеленої ночі дзвенить мій голос,
як тонка шабля на білім мурі,
щоб наповнити сріблом води
тих, які сплять,
порожні темрявою, як глечики

23. О С Т А Н Н І Й В І Р Ш

я мушу замовкнути колись,
зужитий своїми словами,
я мушу перестати повторяти
одне слово, яке звучить банально

є багато слів, які тремтять приємно,
уложені в барву веселки,
якими можна наповнити себе,
забувати про тіло через них,
але вони надто непотрібні,
надто легко їх позбутися,
але пощо викидати їх,
коли вони непомітні і не важать

я можу замовкнути колись,
і коли прийде цей день закінчення,
я відійду із спокійним тілом і очима
задоволений до найвищого піднесення

24. ПЕРША ПІСНЯ

в своєму тілі я чую,
немов, будучи всесвітом,
великим, але теплим простором
прийдешність скорих хвилин,
я відчуваю, майже бачачи,
майже ловлячи як відкритим ротом
різкі, поетичні уривки фільмів

на вулицях мого мозку
бігають юрми дрібних думок,
кидають в небо кулаками,
роздирають криком роти,
як сіре полотно сорочок

маленькі мурашки котяться,
падають в могутню ріку:
ревуть водоспади крику,
пінячись з чорних ротів

о, дні великі дождання,

я зрозумів радість вашої можливості,
я побачив щілинами очей
поживу серед голоду нудьги

о, дні святочні поборення,
в моєму мозку ідуть
легіони твердих думок
і їхні кроки звучать, як поезія!

З М І С Т

1. Міський ноктюрн	5
2. Самота	6
3. Любов	7
4. Arlette	8
5. Я	9
6. Blues	10
7. Моряцька пісня	11
8. Пісня Міських Дітей	12
9. Жалібна Пісня	13
10. Вечірня Пісня	14
11. A spiritual Song	15
12. Flores para los muertos	18
13. Боротьба з Синявою	23
14. Пустка	25
15. Люзії	27
16. Гімн Місту	30
17. Неділі	36
18. Існування	40
19. Ода до Кафе	44
20. Думки про мою смерть	47
21. Мала ода до Життя	55
22. Пісня про себе	57
23. Останній вірш	61
24. Перша Пісня	62

